

Prosa de viatges/ GINEBRA

Jo, francament, trobo més bonic que la superba reina de Suïssa lo gran espill on s'emmiralla. Recant-me, no obstant, sortint-ne de pressa, l'endemà a les vuit del matí nos embarcam en lo vaporet <<Helvétie>>, cap al nord-est de l'estany, que forma el fons d'eixa gran plana que està penjada, com nostra bella Cerdanya, entre muntanyes, que me la recorden a cada punt, a pesar de ser la plana més gran, la vall immensament més ampla i de dir-se les dues serralades que l'enclouen i sostenen lo Jura i lo Alpes.

[...]

Oh, Catalunya estimada! Com me persegueix ta hermosa imatge pertot arreu ! I com les muntanyes més altes d'Europa me fan pensar amb les teves! I com les primeres belleses de la creació me fan enyorar i estimar tes inestimables belleses ! Oh, Montserrat, Montjuïc, Montseny i Canigó! Jo us veig passar , un darrere l'altre, davant mos ulls, que ploren d'enyorament, i vostre dolç record s'uneix a la calitja per distraure'ns de l'enlluernadora vista del Jungfrau, vestit de glaç, i del Mont Blanc, coronat de neus eternes, que aguaita per damunt de totes les serres veïnes, com un pastor que vetlla son blanc ramat que blanqueja entre la boira.

Jacint Verdaguer, dins *A vol d'aucell*, 1884
www.avoldocell.cat